

[Eva Ree.]

færdigt, at afgørelser af denne art kan træffes ud fra geografisk betonedede hensyn. Men det er et spørgsmål, man også er inde på i svangerskabsudvalgets betænkning, hvor man bl. a. har drøftet muligheden for at anke samrådenes beslutning. Et mindretal finder, at der bør være adgang til det; flertallet fraråder. Umiddelbart er jeg mest stemt for at følge mindretallets indstilling. Men jeg skal naturligvis ikke foruddiskontere det lovforslag, der måtte komme. Jeg kan tilføje, at der heldigvis i de senere år er sket en række forbedringer i den sociale og i den familiepolitiske lovgivning. Fru Lis Møller har nævnt en række af dem. Alligevel, siger svangerskabsudvalgets betænkning, er der et stort behov for forbedringer, hvis det abortforebyggende arbejde skal løses tilfredsstillende. Det mener jeg det skal. Jeg mener, at vi også gerne skulle kunne nå frem til en lovgivning, der retter uretfærdighederne op. Og vi vil gerne igen inden for venstre gå ind i et positivt udvalgsarbejde, og derefter kan vi så, når regeringsforslaget foreligger, tage endelig stilling til, hvordan den nu 13 år gamle svangerskabslov kan ændres bedst muligt.

Else-Merete Ross: Drøftelser om en liberalisering af vor nuværende lovgivning om svangerskabsafbrydelse har stået på i flere år. I foråret 1965 arrangerede nogle studenter en abortuge i Studiegården i København for at få en saglig og alsidig belysning af problemerne, og der var på det tidspunkt mange indlæg for og imod en friere abortlovgivning i tidsskrifter og i pressen.

Tre dage før vi for første gang, i 1967, havde SF's forslag om ændring af loven til behandling her i tinget, havde justitsministeren nedsat et udvalg, der skulle overveje spørgsmålet om ændringer i den gældende lovgivning. Da dette udvalg ikke havde afgivet betænkning, da SF sidste år igen fremsatte sit lovforslag, var det rimeligt at udsætte en færdigbehandling af SF's lovforslag. Nu er betænkningen kommet, og den er udsendt til høring hos forskellige instanser og institutioner. Desværre er der endnu ikke svar fra alle. Derfor har justitsministeren ikke ment at kunne fremsætte sit forslag allerede nu.

Da betænkningen indeholder udkast til

en lovændring, som ikke falder sammen med det af SF fremsatte lovforslag, finder jeg det ikke rigtigt at tage stilling til spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse uden at have de to lovforslag til behandling samtidig. Jeg havde derfor heller ikke tænkt, at betænkningen skulle behandles i dag, da det ikke altid er tilfældet, at regeringens endelige lovforslag bliver det samme som en betænkningens lovforslag.

Vi har i de to foregående samlinger i folketingsudvalget fået et stort materiale og har fået besvaret en lang række spørgsmål. Jeg vil henstille, at SF's forslag, som jo er identisk med de to foregående forslag, henvises til et udvalg, som får stillet alt tidligere materiale til disposition, og som også på grundlag af den nu udkomne betænkning kan stille yderligere spørgsmål. Hvis vi gjorde det, var der håb om, at vi meget tidligt i næste folketingssamling kunne få vedtaget en ny lov.

Jeg lægger megen vægt på, at en ny lov kommer så snart som muligt. Mødrehjælpsinstitutionerne og deres samråd skal fortsat arbejde på den gældende lovs grundlag. At der nu foreligger en betænkning, der foreslår en betydelig liberalisering, må i høj grad vanskeliggøre mødrehjælpsinstitutionernes arbejde i overgangstiden, indtil en ny lov vedtages. Det er derfor vigtigt, at overgangstiden bliver så kort som muligt. De af mødrehjælpens klienter, der kender betænkningens forslag, vil også have vanskeligt ved at forstå og acceptere, at de fortsat skal behandles efter den gældende lovs bestemmelser. Hvad enten man følger SF's forslag, hvad overlæge Hoffmeyer jo faktisk gør i sin mindretalsudtalelse i betænkningen, eller man følger betænkningens flertal, må det være om muligt endnu mere nødvendigt end nu at stille flere midler til rådighed for mødrehjælpen, så man sikrer, at ingen kvinde ønsker abort, fordi hun ikke har økonomiske muligheder for at gennemføre sit svangerskab og klare barnets opvækst.

Der er sket en betydelig forbedring af befolkningens kendskab til svangerskabsforebyggende midler, men langtfra nok. Det viser sig desuden gennem undersøgelser, at de, der kender eller måske endda har midlerne, ikke benytter dem konsekvent, og at uønskede svangerskaber opstår